

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

září 2009, číslo 14

Chříbský hnědák 2009, Undergroundový víkend v Krase, Polské Tatry, Omiš

RAMMSTEIN NEBO RABŠTEJN?

MADE IN TYROL

LOVE STORY

0 Kč

Co řekla?

Linda

Masařu, ty to do ní hustíš jak do galusky!!

Mimo jiné uvnitř najdete:

Naprostu neuvěřitelných 17 (!!!) stran čtení, hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!

- Co řekla?** - Linda, když se masí na Parkovišti v Kaisbrunu víc než jí věnoval jakési jiné děvčici.....2
- Made in Tyrol** - z deníčku jednoho povedeného zájezdu do Rakouska.....3
- Rammstein nebo Rabštejn?** - zážitky z oddílového výletu do legendami opředených stěn v Hrubém Jeseníku.....7
- Chřibský hnědák popáté** - aneb 1. oficiální mistrovství světa v chřibolezení.....10
- Story jedné velké lásky** - Linda Masikovi nakonec neutekla a tak si ju opravdu vzal.....12
- Polské Tatry**.....13
- Undergroundový víkend v krasu** - ponory, závrtky, plazivky a další chuťovky z podzemí Moravského krasu.....14
- Hot sport news** - co všechno zajímavého se povedlo brodským sokolíkům v průběhu léta.....15
- KÁ-TÉ-ZETKY** - krátké textové zprávy o dění uvnitř i vně uherskobrodského oddílu.....16
- Rubrika na přání** - tentokrát je to o přípravě na zimu.....16
- Ftip** - členka uherskobrodského oddílu odhalila svoje (opravdu pořádně) melounky!!!.....17

*foto na titulní straně:
Zásnuby na Kamenných, Slovensko
(c) 2009 Ondra*

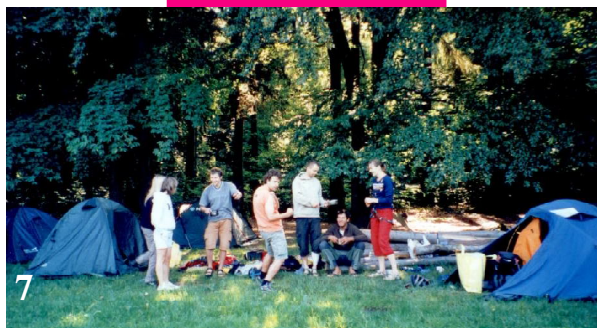
MOTto:

Hanspeter Sigrist

*Fascinuje mě, když uchopím skálu,
cítím ji a dokážu se na ní udržet.*

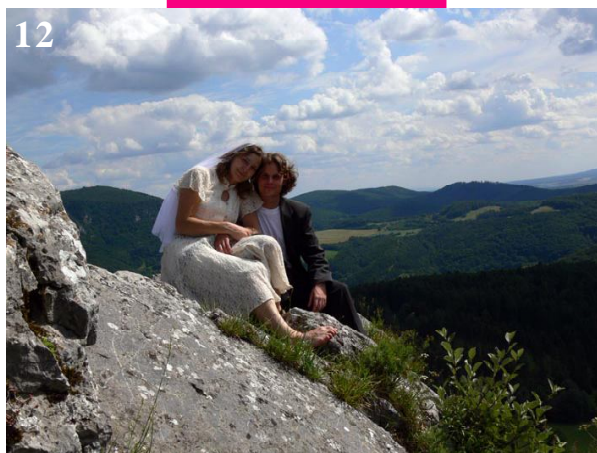
3

7

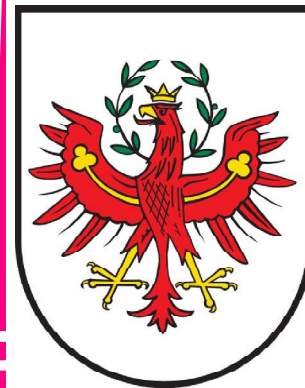
10

12

made in Tyrol

Večer před odjezdem do rakouského Tyrolandu proběhl mezi dvěma účastníky zájezdu následující telefonický rozhovor:

- **Vieš, čo povedal Ondra?**
- **Ktorý Ondra?**
- **Vieš ktorý Ondra, ten, čo nám robí dýdžeja v kulturnom dome.**
- **Čo ti povedal?**
- **Že sme buzeranti a že on s nami do Rakúska nepojde.**
- **To je ten s týmy žimarmy?**
- **No ten.**

A tak zo sebou nakoniec tí dva nešťastníci vzali Zuzku.

ÚTEREK 28. 7. 2009

4.05 přistávám u Jenysa se slovy: „Nazdar prdi!“ Nabalíme auto a ve složení Jenys, Zuzka, já valíme směr Nové Mesto, Bratislava, Vídeň, Solnohrad, **Zillertal**. Zastavujeme se v Mayrhofenu koupit průvodčíka a míříme si to direkt Ewige Jagdgründe. Jede se tam tunelem, do kterého se vleze jen jedno auto, takže se čeká na semaforu - asi 20 minut. Za tunelem je parádní údolíčko a skály.

Bohužel jsou věže Wig Wam zavřené. Nevadí. Jdeme lézt na druhé věže - Hänptfiry. Postupně lezeme celou řádku lehčích cest a vyřadí se i Zuzka.

Táboříme přímo u řeky na plácku, kde už stojí pár stanů. Většinou to jsou Němci. Pořád su nachcípáný, tak doufám, že se to spraví a něco padne!

STŘEDA 29. 7. 2009

Jenys měl den nahovno. Ráno šlápl do hovna, odpoledne taky, a má od toho nohavice - řůj, nechutné! BLE! Co jsme netušili byl fakt, že si to hodlá opakovat každý den! Jinak nás ráno budily krávy, jak je vedli na pastvu. Lézt jsme šli asi o půl jedenácté. Tak napoledne -já stejně nemůžu, moje lezení připomíná pád na dno, jenom to dno furt nepřichází, tak se není ani od čeho odrážet. Jinak paráda parádní. Nádherné lehčí cesty pro všechny kategorie. Nejkrásnější bylo poslední 6b - nádhera!

Zuzka byla na výletě na nějaké chatě, kde si dala pivo (Berliner Hütte, 2047m - Zillertal Bier).

Cestou zpátky do kempu jsme šli ještě očichnout boulderšutry - megašou! Pak večere, čajičky a meloun - vodní, takže jsme pak ty dvě hemisféry pustili zpět do vody. A nafotili jsme krásné melouny - členka brodského oddílu odložila plavky!! Máme ohník! A zítra se jde bouldrovat! 666

Jo, a Jenys nechce ZAPISOVAT! A za to ho kouslo hovado jaksviňa do paty, kde má kožu jak hroch, a teklo mu z toho krve jak z prasata, no prostě brutál zvěřinec!

ŠTVRTOK 30. 7. 2009

Ráno klasika: budí nás zvonce zillertalských krav, přesně v 7.15. Snídaně a odjíždíme. Cílem dne se stala boulderová oblast **Sundergrund** s vyhlášeným a nesmírně fotogenickým boulderem **Moonwalk 7a+**, který nám naprosto nečekaně odolal.

Po zaplacení mýta projíždíme údolím. Krása střídá nádheru. Na louku posetou šutrma se dostáváme po 20 minutách chůze z

parkálu u hospody. Břeťu rychle přechází pesimismus a zkrleslé mínění o naší brutální síle. Pobíháme po louce jak zběsilí, a najednou to přijde. Ano, Zuzka nám masť*. Alpské slunko je opravdu zákeřné. Po lehké svačince a odpočinku pokračujeme. Přidáváme se ke skupince Němců a teprve začíná ta pravá bouldersession. Navzájem se jistíme, povzbuzujeme a lezem. Prsty sme si úplně rozjebali, ale byl to super den. Vše zakončilo pivo v hospodě na parkovišti. Než sme dojeli do kempu, začalo pršet. Voda, bláto a kamení zajistilo dvouhodinovou přestávku kvůli závalu. Následovalo shánění vody (pitné - dešťovky bylo všude dost). V penzionu v Ginzlingu nás odkázali na zahradní hadici. Ale co my dva neznalí kluci - rychlospojka vycvakla a my sme celí mokří. Jo, a teď sedíme v autě, protože prší, tak se snažíme ožrat, aby sa nám líp usínalo.

PIATOK 31. 7. 2009 - Rest-fry-day

Dnes jsme zaspali, protože krásy nepřišly! Snídaně = oběd. Proběhlo velké koupání v řece a jsou z nás lázeňští šviháci. Udělali jsme si výlet do: **Zell am Ziller** - obchod s lezeckými věcmi, no drahý jak kokot; **Mayrhofen** - strassefestival, lidí plné ulice a parkování totálně zklamalo, takže jsme museli parkovat za městem a zbytek dojít pěšky (!!!). No, hlavně se konalo mistrovství republiky v boulderingu, náš favorit se po uklouznutích 3. ruky a 4. nohy překvapivě do finále nedostal, což nás tedy velmi mrzelo. Pak ty kilometry zpátky na parkoviště a třešinka na dortu - nákup v Bille! Tu jsme opouštěli s taškami nacpanými bulkama, bio vejčičkami, máslem, sardinkami, oranžádou a nepostradatelnou surovinou - vínem 2l/ €2.99!

Po přesunu zpátky do kempu jsme hezky zlikvidovali všechno, co jsme nakoupili, a urobili fatru!

SOBOTA 1. 8. 2009

Krásy přišly! My až dnes pochopili, že Jenys byl, je a bude HOVNIVÁLEM zájezdu - zas rozšlápl kravinec. Po kravincův snídaně, přesun na bouldery krásných 500 metrů. Vzhledem k tomu, že jdeme boulderovat podruhé v životě, tak jsme se pustili bez bázně & Hany do legendárního *Distance 7a*, které jsme *upeřpohodě* asi na 20. pokus a s řevem přelezli! Jenys při tom ještě stihl naky ten multikill**. Přidali se k nám staří známí ze Sundergrundu - ten starý, ten byl dobrý. Výborně jsme si *zakonzervovali* v angličtině. Naprosto zbytečné pokusy v šíleném traverzu za 7a jsme odložili na příští rok.

Takže jsme se sbalili a vyrazili směr *Ötztal*, že za Ötzim! Našli jsme si boží flek, kde se dá nažrat a ožrat.

Recept týždňa:

Ötztálské Le Cho

3 lžice teebutter zn. **CLEVER**,
2 tyrolské bio cibule, 150g
vysočiny + 150g nížiny (echte
uherák), 6 ks šišatých rajčín
a stejný počet naprosto
normálných paprik
(Gromíkovy skleníky) a
Břeťova kulatá rajčina.
Nejlépe podávat s 5 kusy
kaiserek z Billy a kvalitním
červeným vínem **ZWEIGELT**
(2l/ € 2.99!). Trávíme na
boulder matce. Komu
nestačilo (Jenys) přidá si
polévku Lucky.

NEDEĽA 2. 8. 2009

Noc byla neobyčejně teplá. Bylo to tím, že spali Břeťa a Jenys spolu (!?) vedle sebe ve spacáku. Lezení v **Niederthai**, kde byly sekané cesty, takže žádné pěkné lezení, lenivá nálada. (Při lezení nás pozorovali Němčičci, co dělají cesty železné, na moment sme boly vězdy, je to kua dojemné! B.)

Každou chvíli poprchalo, až přišla bouřka. Jediné, co by nám šlo, byly výlety, dnes Ötzt. Večer jsme strávili v zafuněném autě. Na Kronehit nehrajú tu našu, tak si aspoň zaspíváme „Ja tvoju dušu“ a další hity...

PONDĚLOK 3. 8. 2009

Zrovna začínám psát — zápisek, směju se tak, že mi vyletuje šušínek z pravé nosní dírky. V mém zběsilém hledání mi nikdo nehodlá pomoci. Kde je MÚJ šušínek?!

Naprosto výjimečně jsme vstávali pozdě. Zuzka měla ve spacáku tři slimáky (!) - nikto nevie, čo tam robili.. Snídaně splynula s obědem, začalo pršet a den jsme strávili v autě a luštili sudoku a poslouchali Kronehit. Navečer jsme si zajeli do Ötztu na pizzu (Břeťa v restauraci opomněl slušných mravů, až se ho musela servírka přijít zeptat, zda je vše v pořádku) a spokojeně si vypili víno v autě.

ÚTEREK 4. 8. 2009

Fčerejšek jsme zakončili značně veselým večůrkem v autě. K tanci a poslechu hrály naše oblíbené Kronehity - hlavně Jungle Drummy. Víno za € 2.99 bylo mooc pitelné. Ty dva litry zmizely jak nic, a protože furt pršalo, šli jsme do Kozlíků. Posledních sedm rohatejch padlo a chcalo (se) dál. No takže rychlá akce TETRIS - přeházení kufru na přední sedadla a noc plná vášní, jako rybičky ve vlastní šťávě a možná i v komatě.

Vstáváme v 8.45, snídáme, balíme a Zuzka zjišťuje, že z ní bude medička (bude si medit). Pořád je mokro, tak jdeme aspoň hodit oko na zadní sektory Niederthai. Cestou nás s Jenysem docela dost nepřipravené zastihne srání. Jenys si to užil dokonce dva razy!

Zadní sektory jsou mnohem, ale mnohem lepší než předek. To sů lajny. *Le miracle 7b*, to je naprosto dokonalá lajna s parádníma křífkama. Tu musím dostat!!! Ale i mrtě dalších cest působí moc přitažlivě a vyzývají k nezřízeným lezeckým orgiím až do roztrhání bříšek prstů. Bohužel nám mokro dovoluje si šáhnout jen na první chyty a dál už ty krásky obdivujeme jen z dálky (grindy mám až na bradě) a těšíme se, až sem zajedeme někdy příště.

Vracíme se k autu, obědváme, naposledy zamáváme Öetzimu, ve Sparu kupujeme pár nezbytností navečer a mizíme směr Schleier ve Wilder Kaiseru. Po malém bloudění přijíždíme až na parkál u závor, odkud je to ke skalám ještě 40 minut chůze do kopce. Skály jsou podle místních „never wet“. Po večeri jdeme s Jenysem obhlédnout situaci. Až ke skalám nejdeme. Stěny nám přijdou docela mokré, ale z parkoviště odcházelo několik lezců. Jinam než na masivy, z kterých padají vodopády, jít nemohli.

Večer zase sedíme ve smradlavém autě, srkáme dost nepitelné bílé (2l/ €2.39) a prokládáme to banánkama. Jo, a samozřejmě nám k tomu hrají Kroneshity. Aspoň, že už neprší ani nemrholí. Snad si zítra zalezem.

FAK(ta): Zillertal

Údolí obsypané žulovými balvany a obemknuté stěnami s bouldry, sportovními cestami i vícedělkami naprosto všech obtížností leží v samém srdci Tyrolska. Přístup je naprosto jednoduchý - po dálnici směr Bratislava - Vídeň - Solnohrad - kousek přes Německo, pak ještě pár kiláků a už vidíte směrovky na Ziller (kousek dál pak na Ötztal a hned za hranicemi na Kufstein, resp. Schleier). Typickým znakem údolí jsou krávy a jejich lejna! Neoficiální tábořiště je poblíž nejslavnějšího sportovního sektoru Ewige Jadgrunde - spí se u říčky, ve které se dá koupat. Vodu lze nabrat v Ginzlingu - vesnici před tábořištěm. Asi nejpřitažlivějším místem pro bouldering je vysoko položená horská pastvina Sundergrund, ke které se dá přijet pouze po placené cestě (7,60 E/osobák). Průvodci: Zillertal, Tirol, Austria Vertical (ti poslední dva i pro další oblasti).

STŘEDA 5. 8. 2009

Celou noc hučela řeka, u které jsme spali, mně to nevadilo - já jsem spal. Jediný. Vstáváme dost pozdě, pomalu snídáme, sušíme a těšíme se na lezení. S plnou polní šlapeme 40 minut těch 350 výškových metrů. Wasserfály jsou parádní, skály úžasné, mraky turistů, lezců poskrovnu. Převlékáme se do lezeckého a hrneme to zleva doprava v nejlehčím sektoru mezi vodopádama. 6a střídá 6b. Největší parno přečkáváme ve stínu. Pokusujem 7béčko. Není to zlé, ale čekal jsem to lepší. Těžké to je, chyty otevřené a ta třetí preska...jak tu budu zítra cvakat, to nevím. Unavení a hladová Zuzka scházíme dolů. Následuje koupačka v potoce - bomba s malým! Přejíždíme k opuštěnému stavení. Večeřa. Krávy - Zuzka dostala šlehu z elektrického ohradníku přes krávu, která držala za ucho (AC/DC). Jenys si dává šlehy dobrovolně. Prý to s bráchou zamlada lízali. Pak víno, Stroh (rum80%), proteiny aminostar, BCCA, šleha steráčů a kecy o tom, jak to zítra všechno padne. Zuzka pije dvěma rukama. Je měsíc. Nááádhera.

ŠTVRTOK 6. 8. 2009

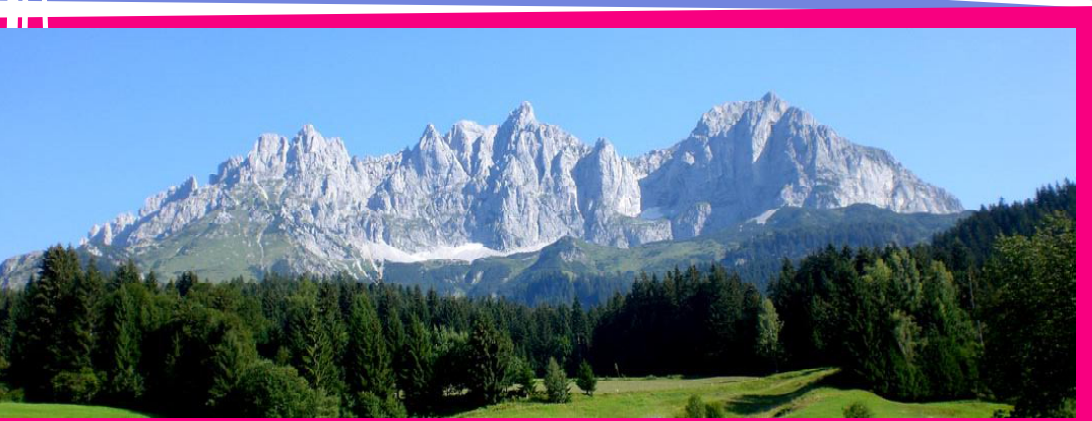
Zase nikdo nechtěl zapsat! Dnes vyrážíme mnohem dříve. Kopec přefuníme ve standardním čase. Jenys včetně odbočky do lesa s hajzlákem v ruce. Je brutus horůčava. Po dlouhém seběpřemlouvání se jdeme rozlézt do jediné pětky na Schleieru *Jo Jo Joke 5b*. Jenys pak pokusuje na slunku jakési 6c+, pořád ho omývá wasserfall, až si nakonec opakuje slaňování z nýtu. Nastupuju do toho včerejšího 7béčka, 3. cvakám ani nevím jak a už su v odpočívadle. Vyklepávám, vyklepávám, šup, šup a už to snad dolezu a věřte, že JOÓ - je to tam! Po tom, jak jsem vypadal při odjezdu super. Největší parák se snažíme přežít vmáčknutí pod převis. Zkoušíme další *7b - Calimero*. Je to mnohem lezitelnější než předchozí 7b. Jen nahoře je šílený náčah. Oba padáme ve druhém pokusu až právě tam nahoře. Balíme se a unavení sestupujeme na parkál. Večer probíhá klasický rituál. Akorát, že místo vína se cpeme bonbonama. Zítra si musíme jet dokoupit zásoby - takto to prostě nejde! Dobrou noc.

PIATOK 7. 8. 2009

Ráno se probouzíme docela brzo, vychází slunko a svítí přímo na nás. No, svítí, praží hned od rána. Navíc nás navštívily muchy, velká nepříjemnost jinak tak pohodového místa na spaní. Ve velice protivné náladě se nasnídáme a vzhledem k tomu neskutečnému horku po ránu měníme plán dne. Jedem na nákup a poledne trávíme na parkovišti, pospáváním, vařením obědku atakdále. Jen tak mimochodem došel plyn, na což jsme přišli až večer. Po 14. hodině se začneme trochu rozhýbávat a stoupáme k vodopádům. Po třetí se skály začínají schovávat do stínu a dá se lézt. Kluci pokusují Calimero. Nakonec zůstává na seznamu cest příštího léta. Už se ani moc neleze. Unavení vedrem scházíme k autu a těšíme se na večer. Místo těstovin zakusujeme tatranky a bulky. Zatímco já spokojeně tvrdě usnula, kluci si před půlnocí stihli povykládat s našimi sloveskými spolubydlicemi - Igem a Ad'ou, kteří nás večer co večer rozčilovali hodinovým vařením a smažením voňavých večerů.

SOBOTA 8. 8. 2009

Dnes jsme se rozhodli udělat změnu a po snídani odjíždíme kompletně sbalení do nové oblasti. Vybrali jsme **Achleiten**, v průvodci na něj chválou nebylo šetřeno - tak proč ne. Na místě nás nemile překvapil příšerný přístup, skála nepopsaná, a co hůř, cesty, které v průvodci máme, tu nejsou, naopak, ty, co nadepsané na skále jsou, náš průvodce nezná! Neskutečné! Projdeme si to kolem skal a jediné, na co se zmůžeme, je svalit se do stínu a pojídat sladké. Po skoro hodinové pauze se snažíme najít cestu pryč, tady už nebudeme ani minutu. Podle průvodce by tu cesta měla být, ale v realu se prodíráme na turistickou stezku houštinami podrostu. No, ty sandálky, to dnes byla výhra, jehličí a bodláky vybírám znechuceně ještě v autě.

Ötztal

Tomuto krásnému údolí plnému kvalitní žuly přinesl největší věhlas nález 3500 let starého zmrzlíka, kterého vyflusl ledovec. Reklamy spojené s Öetzim jsou naprosto všude. Mnohé cesty v údolí mají sekané chyty, ale je tu i řada krásných, přirozených a vyzývavých linií. My jsme toho i díky špatnému počasí moc nedali, takže těžko hodnotit. Snad jen, že klasa je fakt tvrdá. .

Schleier vaserfall

Vápencová oblast proslavená především krutými dardami od Alexe Hubera, ležící ve Wilder Kaiseru nedaleko Kuzbuhlu. Převažují zde spíše těžší cesty, ale najdou se i lehčí linie od 5b. Ke skalám se jde od auta asi 40 minut do kopce. Při delším pobytu se tak vyplatí nechávat pod skálou lano i materiál. Taky voda se nabírá pod skálou, případně na kruháči ve vesnici Going (cestou ke skalám). Nejlepší spaní je na opuštěném statku, kde se lze napojit i na 220. Pozor na hodně oлеzené erárky!

* ruce a záda, ** zabití více jak jednoho hovada jednou ranou

Vymýšlímě plán B - oblast s nejkratším přístupem, minimálním převýšením.. a máme štěstí! **Kuffstein** - oblast s minutovým přechodem z parkoviště, nulové převýšení! Pohádka. Přejíždíme a kluci si dávají další cesty až do 6c.

V autě se nám zatím vyhřívala večere. Náš ďábelský plán s plechovkou obalenou černou samolepkou za oknem auta vyšel! Večere jak z mikrovlnky. Předtím ale najdeme nejbližší McDonald's, kde se náceme cheeseburgerama - mňam.

Na noc se vracíme zpět na statek ve Schleieru.

NEDEĽA 9. 8. 2009

Ráno nás čeká snídaně „co v krabici zbylo“, sbalení spaní, úklid auta a cesta domů. Cesta poměrně rychle utíká, snad za to mohly Kronehity. U Jenýsků doma nás čeká vykrmovací oběd, kdy máme všichni co dělat, aby jsme se nevrátili ke zvykům spojeným se stolováním v divočině. Pak už se každý z nás vydává svým směrem, Břet'a do Dolcku s mraženou pizzou a já do Slavexu za lečem..

ZUZČINO SHRNUŤÍ

Zájezd se povedl, já se naučila nadávat - což jsem taky rychle předvedla doma. Pochvalu sem nedostala, jen Břet'u by to asi pobavilo. Já se začínám odnaučovat nadávat a už se velice těším na příští rok. A všem, co nejlí a váhali, můžu jen vzkázat, že to stálo zato!

- autentický přepis z deníčku za euro23 psaného všemi účastníky zájezdu, foto (c) 2009 účastníci zájezdu -

RAMMSTEIN

nebo RABŠTEJN???

Jak pro koho.

Co by nás tak mohlo napadnout v červenci, kdy hlavně pracující lid zajímá, kdy je den volna – tentokrát připadající na pondělí? Horké letní dny se moc nehodí k výjezdům do jižních oblastí balkánských či jiných. Také 3 plné dny nejsou zas až tak mnoho, aby se chtělo vyrazit na dalekou cestu.

Proč nezkusit zlanřit aspoň někoho, kdo bude ochoten jet jen na Moravu. Minulý rok se dlouho kuly pikle, až železo zchladlo. Letos jsme se nenechali odradit deštivým počasím a domluvili se a vyrazili do Jeseníků na Rabštejn.

Hned v úvodu nutno dodat, že celý výlet byl okořeněn ne zrovna radostnými událostmi. V pátek 4.7.2009 měla k severu vyrazit tři vozidla. Ovšem, co čert nechce, a když se lepí směla na paty, v pátek se přilepila až na záda a nepustila se Pólovy Míši. Michael Schumacher sice zanechal závodění... přesto se Míša setkala se zbloudilcem, který si nelenil stočit vozidlo přes plné čáry, kde tomuto činu zabráňoval i zákaz otáčení. Při tomto manévru asi v zrcátku sledoval svůj do hněda opálený obličej. Střetu nešlo zabránit. Pólovo auto nepojíždě, za to pán mohl zakreslit nehodu, zapsat vše potřebné a mohl odjet. Míša v šoku z nehody a možná i malinko nervózní, protože nejenže Pólo měl mít auto a pokračovat do Bedřichova, ale Míša se v sobotu chystala na dovolenou. Inu směla jak klíště, kterých není pomálu, se přísála. I přes tuto nemilou událost se podařilo Pólovi a jeho družině zúčastnit se akce Rabštejn. S denním zpožděním.

Ostatním se, po zřetelné trase vyjeté z internetového plánovače, ovšem různě se klikacími a odbočovacích zkratkách, podařilo zaparkovat v Bedřichově. Opravy silnic v plném proudu vás zavedou, ani nevíte kam.

Hodili jsme batohy na záda a vyrazili po stezce do kopce. Pokud si zadáte slovo Rabštejn do vyhledávače, najde vám to krom nesmyslů i různé články s popisem. V těch, co mě zajímaly, stálo, že se parkuje buď v Bedřichově, odtud cca 3 km pěšky, nebo lze za poplatek u Lesní zprávy získat povolení a přijet až k chatě. Nejsme prý masáči a půjdeme pěšky. Nikdo neprotestoval, těch pár kilometrů snad zvládneme. K mému překvapení cesta do kopce vypadala kratší než zpět. Za chvíli jsme vystoupili z lesa na mýtinu. Před námi obrovská chata a louka. Našli jsme si místo na stany. Louka je zde veliká, ale dle instrukcí starších se má stanovat jen v horním cípu louky. Tak jsme učinili, i když spousta jiných si své plátěné příbytky postavila kdekoliv. Zpočátku všechno dobré, ale v noci jsem začala dumat, proč osazenstvo z vedle stojících stanů zvolilo taky horní část louky. Pak jsem pochopila, že neverbálně, mimicky nebo jinak dávali najevo, že se k nim nemá nikdo přibližovat. Nebýváme sice nejtišší, ale jejich vyvádění do pozdních nočních hodin a následné brzké vstávání a halekání za rozbřesku nikoho netěšilo. Snad je unaví cyklistika nebo lezení a další den budou zticha.

Nikde v příspěvcích jsem se nedočela o v této době nejdůležitějším vybavení pro horolezce REPELENTu. Prozatím jsem si myslela, že je to Old Spice... Nejen, že nás zaživa žrali komáři, ale přiletěly si zgustnout taky malé otravné mušky. Štípaly snad víc, jak komáři a byly schopné vám vlézt nosem do těla a vycucávat vás zevnitř. Naštěstí jsme při návštěvě drogerie neopomněla přípravek proti dotěrnému hmyzu koupit. Uffffff. Slivovice, kterou jsme sebou vezli, nepomáhala.

V sobotu ráno jsme nevstávali zrovna brzy, vyspali se, nasnídali, pobrali, co bylo potřeba, a vyrazili ke skalám. Joška na Rabštejně už byl a v podstatě nás vedl. Zastavili jsme se u Květiny, pak se přemístili ke skále U buku. Skála se mně zdála pěkná, chytovatá i dost vysoká. Asi vytrvalosti bude chybět, posteskla jsem si. K překvapení asi všech, pro někoho dost, pro mě pomálu jištění. Na písku krom Chřibů a Čertáků jsem nebyla, ale jištění zde mně připomínalo spíš pískové jištění. Chce to i odvahu, a nejen sílu.

K výpravě patřil i Staňa s Janou. Jana více natěšená, že si vyzkoušení lezení. Staňa moc ne, ale nemohl se nechat zahanbit a za Masikova neustálého přemlouvání se nasoukal do sedáku. Janča je nejspíš víc šikovnější a míň se bojí. Lezení jí šlo lépe. Všechny nás pobavila, když si na pokyn sedni si do sedáku, lapla na okraj skály. Inu, nevěděla. Ostatní jsme si zalezli dobře. Opozdilci se také přidali a připsali si přelety. Natěšení a naladěni na lezení do sebe slovně naráželi. Ne všechny cesty pustili, ale o to větší motivace se vrátit a zkusit je příště.

Počasi zatím vycházelo skvěle, odpoledne se zatáhlo a náš plán po obědě vrátit se a ještě ložit, se nevydařil. Taky další ponaučení, že příště si vezmeme něco malého k zakousnutí s sebou.

Když se nelezlo, odpočívalo se a po soumraku jsme před nenasytým hmyzem utekli do hospody, měli jsme pro to pádný důvod J Vaří tady, není ani potřeba tahat s sebou moc jídla. Dali jsme nějaké to pivko a šli spát.

Čas utíkal a byla tady neděle. Tentokrát zajdeme k Zadním skalám, věž Rigo a Hlavní masív. Nevím, čím to, ale moc se mně nedařilo. I když lezu na druhém konci, nejsem schopná překonat převis, který je dalším postupem k vrcholu. Jsem sice zklamaná, ale někdy, i kdybych jakkoliv chtěla, nemůžu dál. Cesty na Rigo jsou pro mne hodně morálové. Dojistit nejde téměř nic, odlezy od jištění jsou v nedohlednu. První jištění není taky zrovna nejnižší.

Výška věží je zespod ohromná a po dolezu k vrcholu se zdá být o to vyšší. Pěkné, móoc pěkné. Přeletli jsme, co se dalo přelézt, a přešli jsme k Hlavnímu masívu. Nespočet cest, které se nabízejí, je nepřehledné. Důležité je mrknout do průvodce, klasifikaci cest je dobré brát v úvahu. Není zadarmo. Joška vybírá kdysi dávno lezené cesty a jeho typy nejsou špatné. Lezeme Z Čech, cestu hned vedle, která se mně líbí více. Jsem skoro nahoře, ale dešť, který se spustil již při nástupu do cesty, mně nedopřál vychutnat si cestu až na vrchol. Škoda, lezla se dobře. Ale jak zpívá Martin Maxa: „C'est la vie, co naděláš...“ I když v této cestě jsem se cítila na písničku: „Lezu líp a je to na mně, doufám, znát... že by Kája fandil lezení??“

Vedle v koutě chtěl poblázněný Kojak, asi z Markéty, poslat tuto osůbku ověšenou friendy, vklínění a podobným vercajkem do nezajištěné cesty. Kojak nabuzen lezením a okřiknut Masikem, převzal vybavení a cestu lezl první. V horní pasáži, téměř u vrcholu, byl vybízen k pádu, všechno tomu nasvědčovalo a pohledy ostatních ho strhávaly k zemi. Kdyby spadl, udělal by všem nemalou radost. Kojak však překonal možná sám sebe a z posledního se přehoupl přes okraj a bezchybně zakončil výlez. Místo dobrý se ozvalo škoda. Pro tento den byl s lezením konec, vše ukončil dešť. Z lezení vyhládne, proto někteří pod stromy vytáhli vaříče a jiní zvolili místní restaurační kuchyni. A proč to nespláchnout pivkem. Zpočátku jsme posedávali venku po parapletem, a až nám bylo chladno, šupky dupky do chaloupky.

Ještě pochvala pro Staňu s Janou. Vědí, co se patří, a naše večerní posezení jsme zakončili pár hltky pálenky. Chuti bylo ještě dost, ale slivovice málo. Museli jsme něco ponechat na ranní čištění zubů. Aj tak dobře.

Na Rabštejn jsme se vydali za lezením, ale nejen lezení bylo cílem. Masík a já za pro nás významným úlovkem. Že bude svatba, všichni víte. Ke svatbě krom jiných věcí a maličkostí patří i satební oznámení. Naším představám se zamlouvalo s fotkou ze skal. A proč ne z Rabštejna. Ráno po snídani a čištění zubů jsme vzali lezecké věci a mimo jiné převleky na focení. Avšak na naléhání spolu usedlíků jsme se nastrojili do satebního. Kluci vběhli na louku, natrhali kvítí a za pomoci tejpovačky uvázali krásnou luční kytič. Za nechápavých pohledů sousedů jsme se vydali ke skalám. Jako nejlepší místo se jevilo prostředí U Buku. Seřazení ve dvoustupech jsme přišli pod skály. A proč rovnou neudělat obřad nanečisto. Joška oddávající v horolezecké helmě, svědci Staňa s Jančou, Jenys jako socha držící podnos s prsteny. No jo, ale ty nám chyběly. Co teď??? Kluci bez váhání utrhli pampelišku, pro mě byl hotov. A pro Masíka? Kroužek na klíče. Perfektní. Obřad může začít. Odříkali jsme si líbezná slůvka, Masík mírně nervózní, jako by si mě bral doopravdy. No, nevím, co bude dělat při premiéře. Snad to napraví dva hltky slivovice. Bylo to moc pěkné, vyměnili jsme si prsteny, novomanželský políbek. A teď mohlo začít to nejdůležitější, proč se celá tato taškařice udála. Vybrali jsme si pěkný koutek pro nafocení fotek na oznámení. Jenys hlavní fotograf a my navlečení v kostýmech jsme se sáпали po skále. Svrchu i zezdola působivé či kouzelné. Uživala jsem si to naplno. Ani jsem netušila, že nám to půjde tak snadno. Myslela jsem, že si někde při lezení přišlápnu šaty nebo se stane něco horšího. Focení zabralo hodně času, proto tento den nebyl ve znamení přečlených čísel. Zkusili jsme i jiné cesty, ale moc jsme toho nepolozili. Čas utíkal a Pólova posádka se musela brzy vydat na cestu. Kolem oběda se rozloučili a odjeli. My jsme měli ještě trochu času. Našli jsme krátkou tříborhakovou cestu, zkusili, vylezli a mohli taky balit. Den vypečený, neboť nově přichozí si museli myslet, že je klame zrak, když viděli u skal a na skále ložit nahastrošené lidi. Vše brali s humorem, stejně jako my. Pár fotek jsem si stihla prohlédnout na displeji fotoaparátu. Z takového materiálu musíme něco vybrat. Už jsem se těšila, až si budeme fotky prohlížet na počítači, zasmějeme se a vybereme tu, která bude zdobit naše oznámení.

Ale co čert nechce, pondělní pohodové odpoledne narušil po návratu zvonek u Masíků. Přišel zhrčený Staňa oznámit smutnou zprávu. Už jsem si myslela, že se stala tragédie u nich doma. Nakonec z něho vypadlo, že na kartě z foťáku bohužel není jediná fotka. Líto nám to bylo, ale nakonec jsme si užili srandy, na kterou snad tak brzy nezapomeneme. Tímto jsme věděli, že budeme muset další víkend vyjet a ve stejných kostýmech pobavit jiné lezce.

Macek před odjezdem říkala, i to psali na netu, že jsou na Ráblu cesty od 4 výše. Je jich tam spousta, to jo. Že bych mohla něco zkusit. Čtverka by snad neměl být problém. Pro mě ovšem je, pokud nad sebou nevidím lano. Můj mozek mne nepustí a ovládá mne strach. Z toho plyne, že jsem sice jakousi lehkou cestu vylezla na prvním, ale zbytek cest jsem nechala tahat spolulezce. A i tak druhý konec nezaručil úspěch.

Masík říkal, že prý se motal kolem 4 a 5, čímž se asi nechce chlubit. Nechtěl tedy sdělit konkrétní názvy či počty cest. Jeho chyba.

U ostatních by byl výčet velmi podobný, neboť jsme téměř jeden za druhým zkoušeli vytipované cesty. Jenysův pokus o skalp bohužel nevyšel, ale v dalších cestách si vedl dobře, stejně jako Markéta, Kojak, Pólo, Karel, Dalin či Jožka. Zbývá mnoho cest, které by nás sem mohly opět nalákat.

POVINNÁ VÝBAVA HOROLEZCE – REPELNT!!! NEBERTE NA LEHKOU VÁHU.

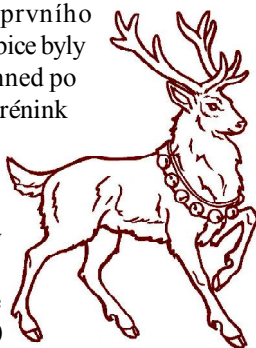
- text Linda, foto Jožka T. -

MS v chřibolezení

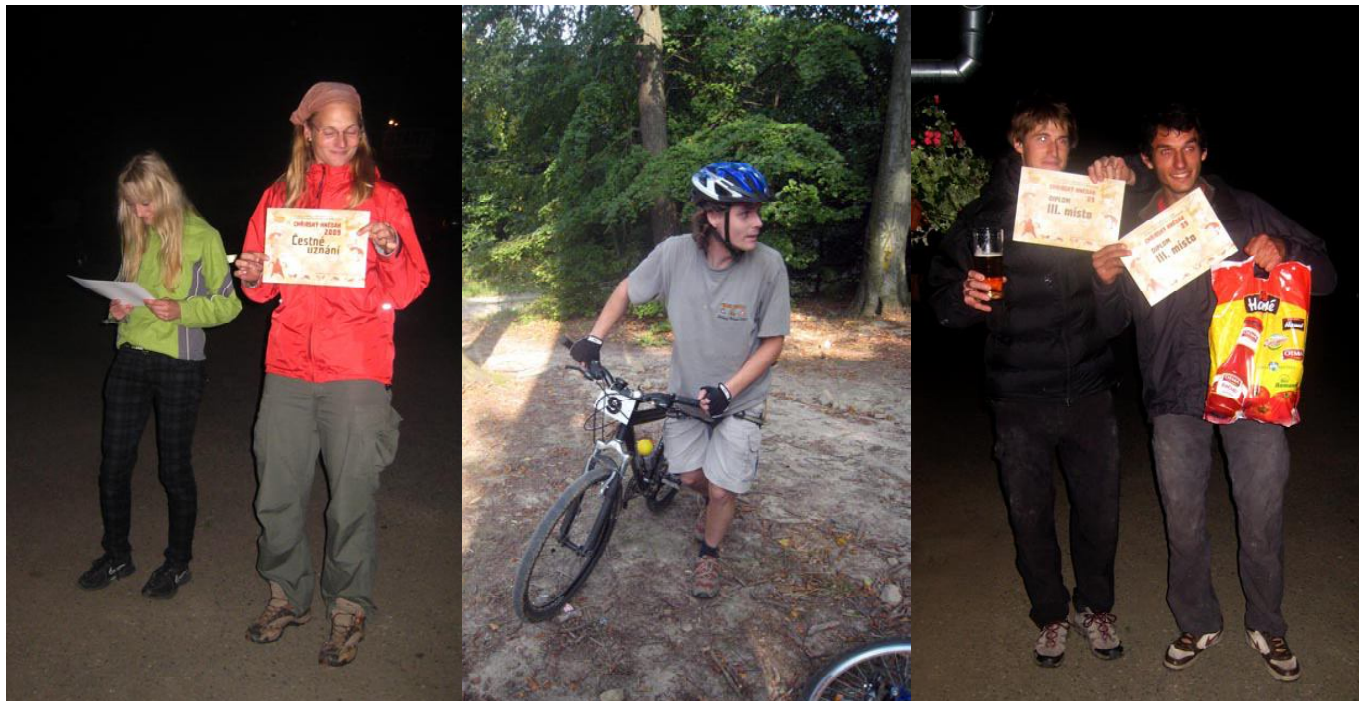
aneb 5. ročník Chřibského hnědáka

Letos jsme se s Jenysem zúčastnili našeho prvního oficiálního mistrovství světa v chřibolezení. Naše ambice byly velmi vysoké, chtěli jsme se umístit na bedně, a to hned po uherskobrodsko-olomoucké dvojici. I proto jsme náš trénink koncipovali velmi ojediněle a tvrdě, soustředili jsme ho hlavně na posezení na zahrádce U Karla a jednu společnou vyjížděkou na kolech do Dolního Němčí. Taktika byla jasná už před závodem, a to vylézt každý 45 daných cest, držet se zkušených matadorů, vyhnout se svalovým křečím, a hlavně nikde nezakufrovat. S tímhle plánem jsme v pátek ve 22:00 usínali... Ráno 12.9.2009 5:40 lezu z postele a současně si uvědomuji, že už není nálada na silné řeči, ale na silné činy. Jenys mě vyzvedává kolem 6:20, kola a materiál skládáme do bílomodrého kadilaku značky Škoda pickup a vyrážíme po silnici E50 směr Brno a následně sjíždíme na Břestek, kde už nás vítá část Uherskobrodského oddílu se slovy: „No už jsme si mysleli že to ani nestihnete“. My jsme však zůstali klidní a šli se ještě s

hodně velkou časovou rezervou zaregistrovat. Atmosféra před startem byla velmi příjemná, a to hlavně díky vtípkům a hecováním, nicméně mi v hlavě šrotovaly katastrofické scénáře všeho druhu. A je to tady, rozhodčí oznamuje 30 sekund do startu, po necelých 20 sekundách je závod odstartován a my začínáme šlapat na Břestickou skálu. Vše jde hladce, výšlap na skálu je sice náročný, ale při lezení čtverek a pětěk se dá docela příjemně odpočívat. Po pár cestách se brodské dvojice rozdělují a každý závodí už sám za sebe. Vojta s Břeťou nám ujíždějí asi o dvě cesty a nám nezbývá nic jiného než čekat na Masika s Karlem, nebo vyjet na vlastní pěst. Zvolili jsme variantu číslo dvě, protože i přes naši absolutní neznalost trati se jevila jako časově výhodnější (promiň, Masi). Zde jsme tedy naši naplánovanou taktiku začali měnit, což se později ukázalo jako naprosto špatné rozhodnutí. Cestou na Budačinu jsme jako všichni přijeli do Salaše a nejspíš jako jediní jsme na Bunč

nepokračovali po krásné cyklostezce, ale po šílené turistické trase, která navíc začínala takovým převýšením, že Jenys konstatoval, „sí snad dělají prdel“, myslel tím samozřejmě všechny ty, kteří nás do závodu navedli. Naštěstí jsme si neuvědomili, že jedem těžší cestou (protože jsme to netušili) a nadšení ze závodu z nás neopadlo. Na Budačíně jsme vylezli každý dvě cesty, po nich jsme aplikovali 25ml smrtelného koncentrátu z názvem Shleha, který údajně probere i mrtvého, a během několika šlápnutí jsme byli opět na Bunči. Opět jsme řešili, jestli čekat, tentokrát na Martinu s Markétou, ale rozhodli jsme se pokračovat, a opět to byla chyba. Shleha byla tak účinná, že jsme za Bunčem dojeli Jelena, který nás na Kozla dovedl trasou, která byla totožná s etapou Tour de France. Ale i tak mu patří velký dík, jelikož při průjezdu Stupavou se před námi ocitl dvanáctérák a dvě laně a já byl v tu chvíli velice šťastný, protože jsem jel Chříbského Hnědáka, viděl jsem hnědáka, a to vše ještě s Jelenem. Na Kozlovi bylo lezení opět v parádní atmosféře, postupně se nám všichni vysmáli, že vypadáme jako před smrtí, my dali dalších pár cest a lezení zakončila obrovská křeč v obou mých stehnech. Asi 20 krát jsme se zeptali, kudy na Osvětimánky, vyrazili jsme a u další křižovatky jsme byli opět v prdeli, hleděli jsme do mapy jako Japonci na Malé Straně. Naštěstí se za chvíli objevil Břeťa, který nám poradil směr. Je fakt, že ještě něco říkal o špatně viditelné odbočce, ale to nás už nemohlo zastavit (respektive Jenysa). Jenys totiž chytil druhý dech a já mu po křečích už vůbec nestačil. Dech nám oběma došel u Ranče Vlčák, kde jsme opět zjistili, že jsme kretění, a na Osvětimánky jsme kola opět tlačili. Situace na Osvětimanech jako přes kopírák, opět výsměch, opět jsme oblezli, co jsme chtěli, a opět jsme se ptali na cestu. Tentokrát jsme už ale nechtěli nechat nic náhodě, a proto jsme vyrazili na Barborku společně s Vojtou a Břeťou, ti však nasadili takové tempo, že já měl co dělat, abych stíhal, a Jenys... No a Jenys nevím, protože toho jsem někde ztratil. Po několika zrádných odbočkách jsem nechal kluky ujet a čekal na to, co se bude dít. V zápětí mi Jenys volal, kde prý jsem a co mi má objednat u Trampa, jestli si dám dršťkovou, nebo zelnou, a jestli pivečko, nebo birell. Zepsul jsem ho strašným způsobem,

vysvětlil mu cestu a čekal, kdy se objeví. Následovaly další chyby, další špatné odbočení, další špatné rozhodnutí a další neznalost zkratky. Z ničeho nic místo lezení na Barborce ruším kastelána od večere a žádám ho o trochu vody a o něco, čím bych ztrestal svého spolujezdce. Na Barborku jsme přišli po vrstevnici, kola jsme samozřejmě táhli a čekal nás opět výsměch. Abych se přiznal, mé fyzické síly byly takřka na dně a psychické hluboko pod nimi. Jedinou útěchou byla představa, že závod za chvíli končí, a tedy pravděpodobnost, že uděláme další chybu, se snižuje. Na Barborce jsme rychle obletěli, co se dalo, a vyrazili. Po cestě jsme pro změnu málem zabloudili, ale naštěstí Martina s Markétou byly pouhých 200 metrů za námi, a tak jsme si nemuseli házet korunou a do cíle jsme dorazili překvapivě jako první. Řekl bych, že i přes tohle všechno to za ty paštiky od Hamé stálo.

- text Ondra, foto Macek -

Completní výsledky:

1. Jaroslav Blatný, Kuba Novák, HK UH, 533 bodů, 91 cest, Kúrovec 8, 2. Vojta Hanulík, Břetislav Lebloch, HO Sokol Uh. Brod, 529,3 bodů, 93 cest, Devizák 9-, 3. Jan Sedlačík, Ondřej Polehňa, HO Sokol Uh. Brod, 494,8 bodů, 89 cest, Kanta 9-, 4. Zdeněk Hoša, Viktor Tomášů, HKUH, 478 bodů, 75 cest, Devizák 9-, 5. Martin Zpěvák, Pavel Urbánek, HK UH, 463,6 bodů, 77 bodů, Devizák 9-, 6. Petr Pokorný, David Liškutin, Brno, 423,2 bodů, 77 cest, Babalet 8+, 7. Martin Masař, Karel Vach, HO Sokol Uh. Brod, 282,8 bodů, 55 cest, 7-, 8. Jan Mrnůstík, Olga Stuchlíková, Brno, 267,6 bodů, 47 cest, 8-, 9. Zdeněk Zajíček, Ivana Mrkva, Brno, 172,2 bodů, 33 cest, 7, 10. David Misák, Martin Vyhliďal, Brno, 121,6 bodů, 27 cest, 7, 11. Jiří Večerka, Jara Ordet, Otrokovice, Zlín, 110,2 bodů, 27 cest, 8, 12. Martina Fialová, Markéta Pavlíčková, Čertilov, Brno, 109,4 bodů, 23 cest, 6-, 13. Josef Kůra, Josef Kůra, Brno, 79 bodů, 18 cest, 6-, 14. Lad'a Hudák, Tomáš Vitásek, Teplice, Brno, 78,6 bodů, 17 cest, 6-, 15. Ivana Hamadová, Jindra Hanádková, Brno, Teplice, 70,4 bodů, 16 cest, 5, 16. Jara Bednařík, David Konečný, Hodonín, 59,8 bodů, 24 cest, 7-

ČLENOVÉ HO SOKOL UB TOP TEAMU DĚKUJÍ SVÝM FANOUŠKŮM ZA DRŽENÍ PALCŮ!!!

LOVE STORY

Jak žádal o Lindinu ruku Masík horolezec, jsme se dozvěděli v posledním C-Z. Jak to vypadá, když o tu samou ruku žádá Masík romantik, můžete vidět na těchto fotkách. Jinak Masíkovi a Lindě moc díky za podařenou svícu a do jejich, již uzavřeného manželství, přejeme hodně fantazie.

Ráno 4. června vyjíždíme na Jožou Zemkem zorganizovaný výjezd do Polských Tater, doliny „Pieciu Stawów Polskich“. Je nás celkem 16, skupina se skládá z doktorů a pracovníků záchranky, kteří jedou do Tater poprvé. Auta necháváme v Lysé Polaně a potom jdeme 4 hodky na chatu. Tam nás čekají krásné zimní podmínky. Všude skoro souvislá vrstva sněhu. Ráno fouká, teplota -2°C , ale vyrážíme do sedla „Zawrat“ 2158m. Odtud chceme přejít část hřebene „Orla Perć“. Sněhu je dost, ale je docela pevný firn, tak se moc nebojíme. Do sedla přicházejí doktoři docela zmožení, nemají žádnou zimní výbavu a na hřebenu je hodně sněhu a mlha, tak odmítají dál jít a říkají, že se vrátí. Tak dáváme dohromady šestičlennou skupinu a vystupujeme na vrchol „Swinice“ 2301m. Kolmé úseky jsou tu jištěny řetězy, ale i tak to byl pěkný výstup za zimních podmínek.

Večer trávíme na chatě při pivku, slivovici a kytáře.

Další den je zatažený, ale přesto vycházíme na túru na „Hrubý štít“ 2172m. V dolině je viditelnost dobrá, ale jak stoupáme, mizíme v mracích. Ztrácíme stopu a tak trochu bloudíme. Dostáváme se pod strmý žlab, který by měl vést na hřeben. V té mlze to vypadá docela hrozivě a naši partáci jsou již unavení a bez zimní výzbroje to bude zajímavé. Potkáváme dva poláky v plné zbroji a ti nám říkají, že na hřeben je to tak 50m, tam se máme dát doleva a cestu najdeme. Sníh je dobrý, tak děláme kolegům stopu. Dostáváme se na hřeben a po chvíli hledání i na další cestu. Potom už po znatelném chodníku sestup k „Morskiemu Oku“ a odtud zpět na chatu. Na podmínky, které byly, pěkná sedmihodinová túra. Naši záchranáři byli nadšeni, tak se večer probíral den a slavilo se. Potom už jen cesta k autům a domů. Celkové zhodnocení: pěkný výjezd s dobrou partou.

- text a foto Jožka T. -

undergroundový víkend v krasu

V sobotu 25. 4. 09 ráno odjíždíme Joža, Lad'a Pospa a já do Moravského krasu – Vilémovic, kde nás čeká kamarád jeskyňář Peřan. Chvilí ještě čekáme na kolegu ze skupiny vilémovských jeskyňářů, potom se převlékáme a jdeme ke vstupu do jeskyně „Kajetánka“. Sestupujeme soustavou žebříků a úzkých šachet do hloubky asi 100m a pak už postupujeme soustavou úzkých chodeb, plazivek a stupňů. Některé chodby jsou tak úzké, že musíme vydechnout, abychom se protáhli. Pod námi je docela slušná hloubka, do které by nebylo radno zapadnout. Dostáváme se do studny o průměru tak 4m a výšce kolem 15m. Cesta nahoru vede po provazovém žebříku. První 3 metry žebříku jsou utržené na jedné straně, takže příčky visí na jednom laně. Shora teče vodopád, když se stoupne na žebřík, tak ten se zhoupne a hned jsme v proudu vody. Nahoru dorazíme úplně mokří, to však

nevadí, protože cesta dál pokračuje potokem. Dostáváme se k sífonu, kde naše cesta končí, dál je už jen pro potápěče. Stejnou cestou se vracíme zpět na denní světlo. Byli to 3 a půl hodiny krásného lezení a napětí.

Jedeme na Holštejn na oběd. Odtud se jedeme podívat na Vaňousky, kde leze Břeťa s klukama. Pak se vracíme do Vilémovic, kde jdeme do jeskyně „Vilémovické propadání“, je podobná jako ta první, ale je lehčí. Zpestření však máme taky, pomáháme vynést 75kg těžké čerpadlo, což je v tak úzkých prostorách docela záhul.

Krásný den končí, tak odjíždíme na Peřanovu chalupu, kde trávíme pěkný večer. Druhý den ještě něco ugrilujeme a odpoledne odjíždíme k domovu.

-text a foto Jožka T. -

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokolíci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám do redakce zatím nepůjčili...

Začaly nám prázdniny a s nimi se o slovo přihlásili takové ty prázdninové výlety s nádechem objevování něčeho nového. Z Kotečniku a Ospu (právě z jednoho takového zájezdu) ve Slovinsku si začátkem července **Jenys** přivezl několik zajímavých skalpů. Nejhodnotnějším z nich bylo určitě **OS** cesty **Super zajeda 6c (7+/8-)**. Další **šestcívka** už byla pouze **RP na 2. pokus - Alko budalko** (Kotečnik) a **Lukova** (Osp).

Na výše zmíněném zájezdu musel mít s sebou **Jenys** i jističe. Píšu to, proto, že, jak známo, **za všechno může jistič!** Onou postavou v pozadí nebyl nikdo jiný než **učitel** učitelská, který si prostě užíval prázdniny. A jen tak mimochodem se mu ve vyhlášené díře **Mišja Peč** v Ospu podařilo dát **PP** cestu **Nido 7b (8+/9)**.

V poslední době se začíná prosazovat stále častěji a lépe taky **Kojak**, známý v poslední době spíše jako **Bodie**. 15. července se mu na Kozlovi v Chříbech podařilo zlomit **Mazáčkou 6+/7-** na **PP**. Jo, jo - už i ten Kojak je Mazák!

Ano, je to prostě už tak, **Kojak je mazák**. Další parádní přeazy si připsal jedno červencové úterý. Ten den bych si klidně dovolil nazvat **Kojakovým úterkem**. V onen slavný den se v podvečerních hodinách na **Osvětímankách** děly věci! Učitel tahal jednu lajnu za druhou a Kojak **flashoval** a **flashoval**: **Tááááková ryba 7-**, **Tak jsme došli 7-**, **Ahoj babi 7+**, **Cesta uherskobrodských sokolíků 6+/7-**. I podle Kojaka je sice ta poslední ze všech 4 jmenovaných nejtěžší, ale to je jedno. Kojak prostě válí!

Na dovolence v Chorvatsku se **Ondra** především válel u moře. Ale nebyl by to on, aby nevyzkoušel stěny v okolí Omiše. Při jednom z navázání se na lano se mu nějak zamotala hlava a na **OS** si vyšel cestu **Papa je s vama 7a (8)**!

Nejen řůru krásných zážitků si přivezl **Jenys** ze zájezdu do nejvybranějších tyrolských oblastí. V bouldrovém ráji Zillertalského údolí si vychutnal hned několik zajímavých bouldrů. Z nich nejvyšší hodnotu mají **Birkhendl 6C** a **Distance 7A**.

V Rakousku se zadařilo i **týčrovi**. V Zillertalu dal bouldry **Birkhendl 6C**, **Erpressung 6C+** a **Distance 7A**. Ve sportovní oblasti Schleier Wasserfall se mu podařilo přelést 3. pokusem cestu **Überraschung 7b PP (8+/9-)**. Více o celém tyrolském dobrodruží najdete na stranách 3 - 6 tohoto čísla.

Jako **nezastavitelný** vlak se řítí tímhle létem **Jenys!** Tentokrát si to profrčel na dva pokusy fákáčovkou **San Marco 8+ PP** ve splencových stěnách Prečina.

Velká trilogie na Kozlovi dokončena!!! Dalším pokořitel všech tří kozlovských osummínusek není nikdo jiný než parádně našlápnutý **Jenys**. Po loňských úspěších v direktce a Kopytu přidal poslední srpnovou neděli i **Gorilího samce 8-PP**.

Další devětmínusky si do své sbírky připsal první zářijový víkend **učitel**. Evidentně mu prospělo, že mu začala škola a teploty klesly na snesitelnou míru, čímž se zlepšilo i tření. V sobotu na Břestku přešel **PP** cestu **Tonsai 9-** a v neděli, po večírku na Masikově svícy si připsal technicko silovou ladičku **Ivan Hlinka 9- PP** na Osvětímankách.

Fantastických výsledků dosáhli všichni členové uherskobrodského HO na **1. mistrovství světa v chříbolezení** respektive na **5. ročníku Chříbského hnědáka**. Titul **vícemistra** si vydobila dvojice **Lebloch - Hanulík**, když jim vítězství uniklo o vlasek. **Bronz** pro naše barvy pak získali **Ondra Polehňa s Jenysem Sedlačikem**. Mezi ženami kralovala naše **Markéta Pavlíčková** jedoucí s **Martinou Fialovou**. Více o závodech na stranách 10 a 11 v článku od Ondry.

Nezastavitelný. Asi tak lze pojmenovat **týčra** v tyto podzimní dny. V sobotu 19. září si připsal **Sloní pilíř 9 PP** z Moravského krasu. V neděli, 20., se vydal z domu opačným směrem a v pohodě dal **PP** cestu **Išla, išla 9- PP** na Prečině.

Po dlouhé době opět zaperlil **Ondra**. Nechal si od učitele vyladit program a cestu **Išla, išla 9-** dokázal **flešnout!** Bombastické!

Zase tu nejste napsaní a tak moc byste chtěli? Nejlepší asi bude začít pro to něco dělat! Chce to trochu zamakat a hlavně hodně jezdit a ono pak určitě něco zaznamenáníhodného padne a vy budete moci svým maminkám, tatínkům, babičkám, manželkám, přátelům, dětem, spolužákům a kdoví komu ještě ukázat - vidíš, tady se píše o mně!

- redakce -

Členové UB SOKOL TOP Teamu

druzí a třetí z MS v chříbolezení doporučují

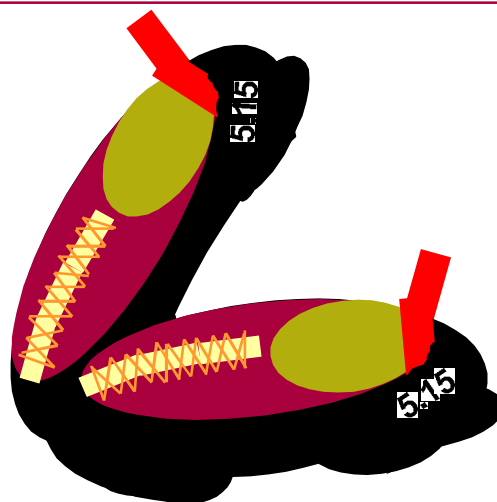
5.15 - MŮRA

nový model TOP šněrovačky

předurčené pro hard klembink

s gumou s přilnavostí sekundového lepidla,

ktorá drží aj na tých oklzaných stupoch

oddílová liga v ohrožení???

Poslední oddílová liga je už definitivně za námi (viz C-Z č. 13) a je třeba začít přemýšlet o dalším ročníku. Problém je s nedostatkem prostor pro uspořádání závodů. Půda u Leblochů je pro akce podobného typu definitivně uzavřena, závod v Bojkovkách loni odpadl, a jestli bude nějaký další, těžko říct. Zůstává nám tělocvična, možnost udělat závody s lanem v Nezdenicích a půjčit si bojkovskou stěnu pro soukromý závod. Hlavně to ale chce ochotné organizátory, protože ti, kteří to dělávali, mají zase o jednoho trpaslíka méně času. Tož, snad se toho nějaký mladý nadějný ujme.

2 nové oddílové bouldermámy

Tentokrát nejde o žádné ženské, ale o žíněnky určené pro bouldering. Ano je to tak. Do oddílu byly nakoupeny 2 krásné bouldermaty a tak již nic nebrání masovému rozšíření této lezecké hry nízko nad zemí i v našem oddíle. Pro případné zájemce o zapůjčení dodávám, že první ze zmiňovaných madrací je uložena u učitele, druhá u Jenysa.

staronové chyty na naší stěně

Zrušení olomouckého Hartmanu mělo v konečném důsledku jisté výhody i pro náš oddíl, který si ze zrušené stěny odnesl za více než slušnou cenu přes 140 různorodých chytů, včetně plastů a Štefánkových dřev Luna Rosa. To se nám to zase bude kráááásně trénovat.

Určitě se patří poděkovat Kojakovi, že se mnou pro chyty zajel. Teď aby je ještě někdo umyl.

zase je nás víc!!!

Už to asi všichni víte, ale je třeba se pochlubit i tady, na stránkách našeho bulvárního časopisu: Ano, je to tak, na světě je další Leblošátko. Jmenuje se Filip a při svém prvním výstupu měl 50 cm a 3,4 kg.

Dalším přírůstkem do oddílu je Ráchel Zemková - dcera našeho záchranáře a instruktora Jožky Zemka. Její míry: 50 cm a 3,2 kg.

Taky Patrik, novopečený Ludův syn, obohatil řady našeho oddílu. O budoucnost oddílu je tedy postaráno, následovníků bude dost.

V neposlední řadě je nutné zmínit i potomka lázeňského šviháka a stavitele rodinného domu Kubči Jurčíka. Jeho prvorozený syn se jmenuje Tomáš.

No, a ještě jedno očekávání. Je sice podzim a většina čápů odletí na zimu do Afriky, ale jeden si prý udělal hnízdo přímo na komíně nového Lekešovic domečku, a že tam ostane, ať se s tím nemusí tahat tak daleko. Takže asi někdy koncem jara nám přibude další oddílové škrvně.

nezapomeň - výjezdní zasedání

Se opět uskuteční víkend po brodských hodech. Pitivo poteče proudem, cosi zakousnout určitě taky bude. Klasici a tvrdí a zapřísáhlí bajkeři pojedou jako vždy z Brodu na kolech. My sportovní sračky přijedeme až navečer po lezení někde ve slovenských lesích. Ať tak nebo tak, místem určení je i letos myslivecká chata na Žitkové.

totál bulvár

Chřibským plchům tentokrát neuniklo, že vicemistr světa v chřibolezení, Vojta Hanulík, požádal Martinu o ruku. Takže se těšíme na další svícu.

rychle a stručně o Omiši

V Omiši jsem byl týden. Navštívil jsem 3 "oblasti" (spíš sektory): 1) Planovo 2) Babina bara 3) Visoke pole (psáno s měkkým i). V Planovu jsem tahal 5ky holka (myšleno cesty :-), v sektoru Babina bara jsem pokusoval 7c, ale pojedu si pro něj příští rok :-), a v sektoru Viskove pole jsem dal 6b na OS (myslel jsem že je to 6c ale průvodce můj omyl napravil takže 6b). No a to myšlené 6c mě tak namotivovalo, že jsem se pustil do vedlejšího 7a a byl z toho OS :-)

Takže takhle: Visoke pole - Za Stanislava 6b OS, Papa je s vama 7a OS.

- Ondra -

Rubrika na přání

Vidíš, jaký mám krásný kožíšek? Já už jsem totiž na zimní sezónu připravená - a ty?

kydy z redakce

Prázdniny se přehouply do dalšího školního roku, ani nevím jak. Každý si je užíval po svém, ale minimálně většina lezoucích zase lezla. Od bouldery přes skalky až po vysoké stěny, od písku přes vápno až k žule či jiným materiálům. Dřeli jsme si svoje bříška často až do krve s vidinou dokončení svého projektu, vylezení svojí cesty, překonání svého strachu. Sezona zdaleka neskončila. Stále je o co bojovat a proč se snažit. A právě o tom je celé tohle číslo CLIMBzinu.

Samozřejmě, že se někteří snažili víc a jiní méně. Jsou lidé, kteří mají obrovský potenciál, talent a tělesné i silové předpoklady k tomu, aby lezli to, o čem se jiným ani nezdálo. Bohužel právě tihle jedinci, v mylném dojmu, že nemusejí tolik dřít a tolik lézt, aby byli tak dobří jako ti méně talentovaní, ti s horšími předpoklady, svůj talent často promarní. Jistě, nějakou dobu to fungovat může, ale po vyčerpání svých nijak nerozvíjených schopností zákonitě narazí na strop, přes který už to nejde dál. A právě v tomto okamžiku často nastupují ti, kteří měli mnohem horší startovní pozici. Dobíhají a často i předbíhají ty nadané svým odhodláním, nadšením, entuziasmem, tvrdým tréninkem a pilí. Lezou těžké a ještě těžší věci, protože se dokáží zkusnout, protože umí překonat svou lenost a dokáží se soustředit na svoje cíle. Jistěže nemusí být lezení pro všechny hlavní náplní života (a troufám si tvrdit, že takový komfort si nemůže dovolit nikdo z nás, i kdyby chtěl), ale těch talentů, kteří přišli k lezení, a v momentě, kdy to začalo být jen trochu komplikované, vyšuměly do nikam, už bylo. Je to škoda. Škoda jejich talentu, škoda každé chvíle, kterou tráví jinými činnostmi než je lezení, ale tak to asi je. Funguje to stejně ve všech sportech. Kolik talentů bylo již promarněno!

Konec filozofování. Mějte krásný podzim a zkuste nepromarnit svůj talent a svoji šanci.

- týčr -

Myslíš si, že víno, klobása, lančmít stačí?

CLIMBzin

THE FRESH LOOK AT ALL KIND OF CLIMBING

V 15. čísle snad najdeš:

Amerika, Paklenica, podzimní výkony a akce, report z výjezdního zasedání, blíbené i neoblíbené rubriky, několik komerčních oken, možná nějaký incident a spousta dalších novinek.

Trénuj se svým GURU!!!

A ber život s humorem!! To jsou ale melounky!

Jen tak si seděla v Zillertalu na břehu krásná víla s nádhernýma melounkama!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16
No a samozřejmě taky máte možnost vyjet si v týdnu odpoledne po práci třeba do Chřibů nebo na Skalku.

www.oupn.wz.cz

www.vrcholky.cz

(c) 2009 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfredigent: učitel; grafika: týčr

gramatická korektura: paní učitelka Křížová - děkujeme

presssss: dycky se to nějak vyřeší

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

climbzin@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!